

§ 1, hvor den nu staar, til § 5, og jeg tror, at dette er korrekt. § 1 handler nemlig om de Ting, som man vil, at Koncessionsløgeren skal oplyse, før han kommer med sit Andragende. Han skal kunne oplyse, at det og det er i Orden, men at der opføres en Reserverfond, er ikke noget, han skal oplyse, men det er en Fordring, der ubetinget maa stilles. Det er af de Ting, hvorom man maa sige: Saaledes skal det være. Naar man vil sætte Bestemmelsen om Reserverfonden i § 1, kunde man med samme Føje flytte flere af Bestemmelserne i § 5 over til § 1, for Eks. at alle Udgifter) som Foranlediges ved Regeringens Kontrol med Banens Anlæg, skulle afholdes af Koncessionshaveren, og at Baneanlægget skal være aabnet for Driften senest 4. Mar efter Koncessionens Meddelelse. Sagen stillede sig anderledes, den Gang Regeringen indbragte sit Forslag, da det handlede om noget ganske andet, og Reserverfonden slet ikke var indblandet dert. Men efter den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet, tror jeg, at det er formelt korrekt, om ikke absolut nødvendigt, at sætte Spørgsmaalet om Reserverfonden paa § 5 sammen med de Iagte stillede Spørgsmaal. Jeg skal ganske henstille dette til Tinget; det er jo ikke noget Hovedspørgsmaal, om Reserverfonden staar omtalt det ene eller det andet Sted. Vor Stilling er Tingets egen Stilling ved anden Behandling, som vi ikke have troet os berettigede til at gaa bort fra; men den lempelige Maade at opspare Reserverfonden paa synes ikke at kunde frembyde Betænkelse, og da det synes at have fundet Sympati i Tinget efter den Erfaring, jeg har kunnet gøre, have vi fundet Anledning til at stille Forslaget med det foreliggende Indhold. Med Hensyn til det sidste Ændringsforslag om, at § 7, som kun bestemmer en Begrænsning for Lovens Gyldighed, skal gaa ud, skal jeg bemærke, at det ligeledes er stillet under Forudsætning af, at Tinget fastholder sin Stilling fra anden Behandling, og at de Ændringsforslag, vi have tilladt os at stille, blive vedtagne. Efter dette, saaledes at Loven bliver indskrænket til at give almindelige Regler, som skulle gælde med Hensyn til Lovgivningen om disse Spørgsmaal for Fremtiden, vil enhver se, at der ingen Grund er til at fastholde Begrænsningen af Lovens Gyldighed. Hvis Tinget mod Forventning skulde forandre sin Stilling og gaa med den ærede Ordfører, vil selvfølgelig dette Spørgsmaal ikke stille sig saaledes — men da vil det være rigtigt at beholde § 7. Jeg skal i den Henseende tilføje, at om jeg end ikke har faaet Fuldmagt fra mine Meningsfæller til at udtale

det, har jeg dog Anledning til at formode, at de alle ere enige om da at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 8, som indeholder en Begrænsning af Loven. Giver man en almindelig Bemyndigelse, er det naturligt at sætte saa mange Begrænsninger som muligt. Ændringsforslaget under Nr. 5 skal jeg ikke fordybe mig i. Det vedrører det Spørgsmaal, der blev saa stærkt debatteret ved anden Behandling, at jeg antager, at det vistnok er i frist Erindring, og det er klart forstaaeligt, hvad dette Forslag betyder, saa at jeg skal indskrænke mig til i al Almindelighed at tilraade at stemme mod dette Forslag ligesom ved anden Behandling. Vor Stilling med Hensyn til Loven i dens Helhed er altsaa saaledes, at skulde Forslaget under Nr. 5 mod Forventning blive vedtaget af Tinget, tilraade vi af de samme Grunde, som sidst bleve anførte, at stemme mod hele Lovforslaget, idet i det mindste jeg mener, at det da ikke kan betragtes som en saadan udflydende Skabning, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkrets (Korsgaard) og jeg efterhaanden ere blevne enige om, at det er i sin nuværende Skikkelse. Det er ikke meget betydnende, men ret hensigtsmæssigt og i alt Fald uftadeligt. Kommer derimod den ny § 1, som det andet Mindretal foreslaar, under Nr. 5, kan Loven ikke længer betragtes som uftadelig, men da vil den være af en saadan Natur, at jeg absolut maa tilraade at stemme imod den.

Sammerich: Jeg skal paa Højremindretallets Begne udtale, at naar det ikke har stillet noget Ændringsforslag til Lovforslaget, som det nu foreligger, er det, fordi det anser det for orkesløst over for de Punkter, der have særlig Betydning for os. Ganske vist har der lydt en Røst i Dag over for Laaneparagraffen, som, hvis vi havde troet, at den kunde finde Genklang, kunde have givet os Anledning til igen at opstille den sidste Paragraf, men det viste sig jo, at den lød temmelig ene her i Salen uden at finde Tilslutning undertagen fra vor Side, og vi have derfor ikke fundet Anledning til at optage det ærede Medlems Tante ved nu at stille Forslag i den Retning. Hvad i øvrigt vor Stilling angaar, maa den blive den, at naar Hoved og Hale, som man siger, ere huggede af, saar Loven ikke stor Betydning, men derfor kan det dog have nogen Betydning, at den faar en videre Behandling og kommer op i Landstinget, og da selvfølgelig helst kommer derop i den Form, som vi anse for heldigst. Vi have da ment at burde tilraade vore Meningsfæller